

TAMÁS MENYHÉRT

Sinkáról öt strófában

I.

Sinkáról írok, magamról is szólok.

Rögbe született, úgy tetszik, ott is marad; futása addig tart, ameddig a szél viszi, vagy pusztasorsára ejti – porladjon, sohase eszméljen rögebresztő erejére.

II.

Keletről hoztam én eget, fényt, hangot, csillagot, formát, csírázik elő a mélyből. Kevesen hallják, akik hallják, ünnepét ünneplik a szónak. Értő füllel? Olyannyira, hogy sajtó áradása a Nyugat kapujáig hullámzik...

III.

A köztes idő: a szenvedő ember, a szenvedő, perlekedő költő szépítetlen számadása, a tájba örökített rögtársak végtelen siratása – országnyi éjszín a lepel, nappalával sem tudja a kék eget által kiáltani...

IV.

Vádat szól a tánc is, ha éppen balladát bokázik, vádol a napszám, a Senki bárós tengeri, úriszékig hangosul a néma kiáltás, a lét alá ásott; halódó ének.

V.

Rög, rögöm, a Föld kiásott csillaga!
kezdetétől féltett, ma ezeregyszer az,
drótozzon ajult, napszállati ábránd –
ne írj új himnuszt, míg jelentart a reggel!